

Іван Франко

ДИВУВАЛАСЬ ЗИМА...

Дивувалась зима,
Чом це тають сніги,
Чом леди присли всі
На широкій ріці?

Дивувалась зима,
Чом так слабне вона,
Де той легіт бересь,
Що теплом пронима?

Дивувалась зима,
Як це скріпла земля,
Наливаєсь теплом
Оживає щодня?

Дивувалась зима,
Як посміли над сніг
Прокльонуті квітки
Запахущі, дрібні?

І дунула на них
Вітром з уст ледяних
І пластом почала
Сніг метати на них.

Похилились квітки,
Посумніли, замклись;
Шуря-буря пройшла,
Вони знов піднялись.

І найдужче над тим
Дивувалась зима,
Що на цвіт той дрібний
В неї сили нема.

Роман Завадович

ТРИ БУКВИ

Три букви СУМ, а скільки змісту
Єднання рук і душ, і серць,
І порив дум полум'янистий,
Що викликає ніч на герць.

Лютує зло за муром тюрем
І дише смертю, наче гад.
Сумівче, чуєш поклик сурем?
Спіши у лаву! Стань у ряд!

Сумівче, сонце над тобою,
Ти молодий, ти ранку син,
Ти лицар завтрашнього бою,
Що героїчний будить чин.

Хай хиляться в зневірі кволі –
Ти непохитний будь, мов дуб!
Твій знак – це символ правди й волі
Три букви, сплетені в Тризуб!

Молодше Ю. 12 років

Іванна Савицька

ХТО ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ?

Хто любить Україну? Чи питати треба?
Той, хто шле молитву за неї до неба.
Хто просить у Бога і миру і волі,
Вітчизні коханій щасливої долі,
Хто думкою лине до рідних степів,
Де прадіда нива, батьків і дідів.

Хто любить Україну? Той хто все працює,
Будня хвилин цінних дармо не марнує
Чи праця велика, жертвна для справи
Чи тиха спокійна, без гамору-слави.
Хто цеглу по цеглі все двигляє, носить
Хто потом перлистим чоло своє росить.

Той любить Україну, той кохати в силі,
Хто знає минуле, сховане в могилі.
Хто гордий, що в змагу за волю-свободу
Наш нарід не плямить козацького роду.
Хто любить наші звичаї та мову
І пісню співає дзвінку і чудову.
Хто все те шанує, і хто з тим щасливий,
Той любить Україну – той є правдивий.

Галина Сухомлин-Маняко

«ВИТОКИ»

Ось ми роки воскреслі вже в державі,
І припадаєм знов до джерела,
Де витоки серцям давали силу,
Щоб нашу мужність ворог не злавав.

І щоб несли нас знов орлині крила.
У боротьбу за стяг, що Бог нам дав.
Блакитно-жовтий ніби поле й небо,
Що ось в одно злились в ім'я життя.

Україно рідна! Я живу для тебе,
Бо я без тебе – мертве майбуття!
І лиш з Тобою защебечуть діти,
Мов проліски з-під снігу забуття.

“Батьківщину нам слід усім любити,
що зник навіки з неї рабства жах,
щоб скрізь лунала мова солов'їна,
і пісня Кобзаря у душах і серцях.
У всіх дзвеніла”, –

Дай Боже все це в щедрості Твоїй
Для мертвих і живих, і тих що прийдуть
В майбутні роки волі, правди і науки,
На нашій і своїй землі.

Молодше Ю. 12 років

А. Рудник

ЧОГО ШУКАЄШ?

Чого шукаєш щастя між чужими?
Чому шукаєш те, чого нема?
Ти не рівняй нічого до України,
Бо буде це як літо і зима.

Тебе тепленьке сонце гріє влітку
І вітерець шумить у деревах;
Не знайдеш ти нічого між чужими,
Бо рідна мати – все є лиш одна.

Бо рідний хлопець, чи дівчина мила
Все будуть ближчі, бо то кров одна.
Роби що хочеш, відвертайсь від цього,
Та не побориш, буде все дарма.
Бо прийде час і серце переможе,
За горло стисне й потече сльоза...
Тоді згадаєш Матір-Україну
І все, що рідне, що його нема.

То ж не шукай ти щастя між чужими,
Бо це міраж, це булька миляна.
Тому вернися знов до свого дому,
Де є любов і щастя, і весна!

Григорій Столярчук

МОЯ СПІВУЧА УКРАЇНЬСЬКА МОВО!

Ятак люблю, я так люблю тебе,
Моя співуча українська мово!
В тобі шумить Полісся голубе, і
дужі хвилі гомонять Дніпрові.

В тобі живе карпатська височінь,
Що манить у незвідане майбутнє,
І степова безкрая широчінь,
І Кобзарева дума незабутня.

Пісні дівчат, налиті колоски,
Янтарної пшениці кочугури...
Ти – сплав мільйонівсерць палких,
Що пережив і найлютіші бурі.

Ти, рідна мово, чиста, як роса,
Цілюща і невичерпна. Мов криця.
Святиня наша, гордість і краса,
Ти – розуму народного скарбниця.

Молодше Ю. 12 років